

Americká vojenská přítomnost v Evropě v roce 2024 (zdroj: **CSIS**)

Autor: Podivný Pán

Jedním z důsledků vítězství **Donalda Trumpa** v posledních amerických prezidentských volbách bylo, mimo jiné, i oprášení tématu Evropa a její samostatnost. Začalo se skloňovat prakticky okamžitě po prvních předběžných výsledcích, a to v celém mainstreamu, včetně největších hlásných trub režimu: České televize, Českého rozhlasu a Seznam Zpráv.

Do popředí se spolu s tímto tématem dostaly i palčivé otázky o budoucnosti NATO. To je taková ta hodná americká organizace, která už dlouhé dekády „chrání“ nás, bázlivé evropské strašpytle. Jeden by se zeptal, proč NATO například houževnatě **bombardovalo Srbsko** v roce 1999, ale nezasáhlo při migrantské krizi roku 2015. Proč jeho jednotky nevytvořily neproniknutelný štít na jižní hranici silně ohrožené Evropy a nehlídaly ji. Odpověď je jednochá. Hlavním úkolem NATO není chránit Evropu. Hlavním úkolem této organizace je bedlivě dohlížet na to, aby naše evropské politické špičky náhodou nezběhly na zcestí a nezatoužily po nezávislosti na Washingtonu. Však to známe, podobné svědomité ochránce z druhé strany barikády jsme u nás měli od roku **1968**.

Bratrská pomoc zaatlantického impéria ale po pádu Železné opony nikam neodešla. Naopak se postupně rozšiřovala a posilovala. Dnes najdeme spřátelená americká vojska napříč celým evropským kontinentem.

Je smutné, že si nikdo ve veřejné diskuzi neklade otázky typu: „Proč musí mít Evropa na svém

území americké vojáky?“, „Trpěla Evropa vždy velkým deficitem dostatečného množství kvalitních vojáků?“, anebo „Kolik evropských brigád je dislokováno na území USA?“ Realita okupované kolonie by se stala daleko průzračnější. Ano, Evropa je nesamostatnou, **nesvéprávnou kolonií** okupovanou americkými vojsky.

Smutné. Přitom ještě před stopadesáti lety Evropané civilizovali a zušlechťovali takřka celý svět. Na své náklady stavěli dopravní a energetickou infrastrukturu v odlehlých oblastech planety, pomocí vědeckých poznatků kultivovali nehostinnou půdu, budovali průmysl, místním domorodcům poskytovali vzdělání, základní hygienické návyky a zdravotní péči, dávali jim práci, obchodovali s jejich zbožím. Vše mělo nějaký řád, pravidla, ze kterých těžili všichni. Pak nastal postupný, akcelerující pád. Důstojnost, prestiž, a hlavně nezávislost staré Evropy rychle zmizela.

Koho by zajímaly příčiny, nechtě se zamyslí. Španělsko ještě v roce 1810 ovládalo na americkém kontinentu souvislý pás držav od Kalifornie na severu po Ohnivou zemi na jihu. O sto let později nebylo v Americe španělského vůbec nic. Před pár měsíci jsem četl na Délském potápěči úvahu o úpadku Západu. Autor v ní dospěl k závěru, že příčinou úpadku byla bolševická rozvrtná agenda Kremlu, šířená od 60. let 20. století. Právě osud Španělska v Novém světě je důkazem, jak moc autor naletěl dezinformační kampani americké CIA. Španělsko se v Americe v 19. století rozhodně nestalo obětí úlisného Kremlu. Podlehlo dekadám pučů a ozbrojených povstání tzv. liberálů, zdánlivě lidových osvobozeneckých hnutí bojujících za „svobodu“ a proti „útlaku“. A kdo tyto progresivní liberály podporoval a řídil? Ano, byl to americký svobodozednářský „**deep-state**“, ideologický mozek nastupujícího impéria. V samotných Státech konsolidoval svou moc v tzv. Občanské válce, na úkor příliš izolacionistických, konzervativních a „proevropských“ Jižanů. Na přelomu 19. a 20. století pak poslední zbytky španělského impéria, objevitele Ameriky, rozdrtila přímo americká armáda. Opět pod známými progresivistickými revolučními hesly „za svobodu“ a „proti útlaku“. Tehdejší španělskou tragédií dodnes připomíná obří americká vojenská základna na Kubě, Guantanámo.

Následoval násilný rozklad dalších „málo progresivních“ evropských říší: Německa, Rakousko-Uherska, Otomanů, Ruska. V Evropě se opakoval americký scénář z 19. století. Na troskách bývalých monarchistických velmocí vznikaly „demokratické“ (čti liberální) republiky. Geopolitická rozpínavost amerického impéria se však nevyhnula ani původním šířitelům liberalismu na evropském kontinentě.

Francie v polovině třicátých let 20. století úspěšně dokončila poslední vojenské operace ve svých rozsáhlých afrických teritoriích, zabírajících polovinu černého kontinentu. O třicet let později jí zbýval jen malý kus vyprahlé, kamenité pouště u Rudého moře.

Velká Británie po roce 1945 stále formálně ovládala přes polovinu světa. Ale i její sláva rychle dohasínala. S pomocí Francie se koncem roku 1956 pokusila znovudobýt **Suezský průplav**. Jeden ze dvou geopoliticky nejvíce důležitých bodů na naší planetě, ve společném vlastnictví obou evropských mocností, byl krátce předtím znárodněn egyptským vládcem Násirem. Tato operace byla západními historiky označena za poslední snahu Britského impéria jednat jako

nezávislá velmoc.

Samotná vojenská operace měla úspěch, průliv byl během dvou dnů dobyt a obsazen. Jenomže se stalo něco (ne)očekávaného, co potvrdilo tragický směr, kterým se osud Evropy v té době nenávratně a dlouhodobě ubíral. Američtí přátelé a drazí spojenci, kteří v obou světových válkách získali masivní finanční i materiální „pomocí“ nad Brity i Francouzi neotřesitelnou moc, však v Egyptě sledovali opačný cíl. Ostatně, to oni dosadili o čtyři roky dříve protibritského **Násira** do čela Egypta (jak je u CIA vždy zvykem, „svobodně a demokraticky“ – tedy pučem). Nyní využili Američané, v úzké spolupráci se SSSR, mocné nadvlády věřitele nad svým dlužníkem a drastickým způsobem sankcionovali Británii (a její libru šterlinků). Londýn krizi neustál; po pár týdnech musel sklopit uši, stáhnout se ze Suezů a zamávat šátečkem svému impériu.

Byla to první mezinárodní spekulativní nepřátelská operace namířená proti cizí měně v moderní historii. Důsledkem bylo nahrazení britské libry americkým dolarem jako nové světové rezervní měny, a nástup Mezinárodního měnového fondu (IMF) jako podpůrného nástroje americké geopolitiky.

Jen pro zajímavost, ve stejném roce (1956) se nikým nevolené americké loutky chopily moci například i ve dvou tehdejších francouzských protektorátech, Maroku a Tunisku, zatímco sebevědomí američtí vojáci vystřídali na základnách ve Vietnamu poslední odcházející Francouze. Washingtonští exekutoři zabavovali evropský majetek. Postupně odevzdaly pomyslné klíče i Holandsko, Belgie, Portugalsko.

Nic nového v dějinách. Každé impérium roste na troskách cíleně zničených konkurentů. I triky se používají stále stejné. Egyptský scénář z roku 1956 zopakovali Američané na Ukrajině o půl století později, roku 2014. Nejprve pučem sesadili demokraticky zvoleného prezidenta, kterého odmítli uznat za vítěze voleb už o deset let dříve, za tzv. Oranžové revoluce (ano, Američané se nikdy nevměšují do vnitřních záležitostí suverénních států, oni pouze uplatňují své svaté právo rozhodovat o tom, kdo vyhrál a nevyhrál volby; vidíte pane venezuelský Guaidó?).

Jenomže i tehdejší Ukrajina měla podobnou geopolitickou zvláštnost, jakým byl v Násirově Egyptě britsko-francouzský průplav se stálým britským vojenským kontingentem – ruskou vojenskou základnu na Krymu, s kotvící černomořskou flotilou a posádkou čítající několik tisíc mužů. Stejně jako v případě Suezů, i Krym zaujímá na geopolitické mapě světa strategicky důležité místo. Jen ne z obchodního hlediska, ale z vojenského. Británie s Francií vedly společnou kampaň dokonce i na tomto poloostrově, a to mezi lety 1853 a 1856, v tzv. Krymské válce. Ba co víc, bojovaly tam proti – světe, div se – Rusům! (Jak je ta historie někdy nechutně politicky nekorektní, že?...)

Američané však v roce 2014 očekávali, že podle osvědčeného egyptského scénáře později „znárodní“ i ruskou krymskou základnu a pošlou na ní americká spřátelená vojska, která budou „chránit“ bodrý ukrajinský lid. Samozřejmě by se nejednalo o žádnou snahu Washingtonu významně postoupit v pokračujícím geopolitickém tažení proti Evropě, k

dosažení finální světové hegemonie. Za pomoci oklešťování Ruska americkými základnami NATO a odstřižení ruského státu od jednoho z jeho strategicky nejdůležitějších opěrných bodů obrany, kterým se stal už v roce 1783.

Jenomže ten zdánlivě hloupý Rus asi zase tak hloupý nebude. Navíc rád hraje šachy a nerad by dostal geopolitický mat.

Důsledky amerického neústavního ozbrojeného puče v Kyjevu na počátku roku 2014 a následného smělého ruského tahu na **Krymu** známe všichni. Podle egyptského scénáře z roku 1956 následovaly americké bezprecedentní sankce proti Rusku. Ve Washingtonu se očekávalo, že Moskva ekonomicky zkolabuje stejně rychle, jako tehdejší Londýn. Že Rusové nakonec stáhnou ocas a podvolí se autoritě nového světového řádu, ustanoveného americkými hegemony roku 1991. Že historici budou psát o poslední neúspěšné snaze Ruska jednat jako nezávislá velmoc. Plán však nevyšel. Šikanující grázl narazil po dlouhých dekádách na úspěšný odpor.

Snaha Washingtonu rozvrátit a podmanit si poslední evropskou mocnost nevyšla. Geopolitický střet časem vygradoval do dnešní podoby. Američany okupovaná Evropa dostala rozkazem odříznout se od všech ruských zdrojů a povinně platit americkou vojenskou operaci na Ukrajině. Německu byl odříznut plyn raději silou. Jak na drzou sabotáž plynovodu Nord Stream 2 reagovalo německé vedení? Sklopilo hlavu a uši. Tak vypadají dnešní národní vlády. Slabé loutky Washingtonu, které nemají odvahu vzepřít se svým protektorům a odevzdaně nechávají vlastní občany i ekonomiky vykrváčet.

Změní se toto s Donaldem Trumpem? Dostane Evropa možnost osamostatnit se a dělat vlastní nezávislou zahraniční politiku, jak o tom spekovali „experti“ krátce po prezidentských volbách 2024? Rozhodně ne. Původní americká geopolitická strategie tehdejších zakládajících otců-oligarchů se nezměnila. Dějiny americké zahraniční politiky od konce 18. století do poloviny 20. století jsou souvislým sledem cílených střetů Nového světa s Evropou a snahou o jejich drtivou porážku ve všech koutech této planety a podmanění. Jenom na americkém kontinentě bojovali Američané s Brity, Francouzi, Španěli a, krátce v Mexiku, i s Rakušany (včetně tisícovky českých dobrovolníků). Španělsko, objevitel Ameriky, se paradoxně stalo první evropskou obětí americké imperální politiky.

Evropa představovala pro Američany geopolitického nepřítele číslo jedna. Obě světové války sloužily americkým zájmům. Pouze Studená válka zabránila větší katastrofě a donutila Washington k pragmatičtějšímu, mírnějšímu přístupu, s ohledem na vlastní ambice SSSR (původního amerického protievropského spojence, o jejichž spolupráci jsme psali už dříve).

Tyto ambice pominuly v očích Američanů roku 1991, s řízeným rozpadem SSSR a předtím i celého Východního bloku. Evropa se opět stala ždímanou onucí, platící obří americký dluh a nasazující své zbraně a vojáky v amerických válkách na Balkáně, Středním Východě, Africe, Střední Asii, a nyní i ve východní Evropě.

Starý kontinent potkal stejný osud jako dnes morálně i ekonomicky zbídačené Japonsko.

Vysoce rozvinutou kulturu a obdivuhodnou vznešenost této dlouho izolované země zničila stejná americká primitivnost a chamtivá rozpínavost. Kdo ví, že Japonsko bylo první obětí intervenční politiky Spojených států? Že Američané intervenovali v zemi šogunů a samurajů už v roce 1853 a v následných dekádách ji celou rozvrátili? Americké atomové bomby v roce 1945 jen obnovovaly japonskou poslušnost ke svým „demokratickým“ tyranům ve Washingtonu. **Hořící Drážďany** pak zůstávají dodnes symbolem brutálního, bezohledného vynucování si evropské poslušnosti k těm stejným bezohledným, barbarským protektorům.

Ne. Žádná větší samostatnost Evropu bohužel nečeká ani pod Trumpem. Americké zájmy jsou vždy na prvním místě. Američtí vojensko-političtí stratégové z „**deep-state**“ si pouze uvědomili svou předchozí chybu na Ukrajině, která neplánovaně svedla dohromady jejich poslední světové rivaly, Rusko a Čínu. Současné geopolitické úsilí Američanů se proto zaměří na rozeštvávání těchto spojenců a okaté nadbíhání Rusům. Nejen proto, že Čína své smělé geopolitické ambice stát se světovým lídrem už ani neskrývá. Bezednou studnici nerostného bohatství, navíc chráněnou jadernými zbraněmi, chce mít jednoduše ve svém týmu každý přemýšlivý hráč strategických her, vážně usilující o vítězství. Nikoliv ji okázale a s přihloupným úšklebkem přenechat soupeři, jako to před lety provedla tehdy nafoukaná a příliš krátkozraká americká administrativa.

Evropa a zejména evropští progresivisté se tak možná dočkají nepěkných překvapení. Může se stát, že Washingtonem placení politici, prostitutky a uvědomělá kulturní fronta otočí svou dosavadní rétoriku o stoosmdesát stupňů. A stejně jako se například ze zlých krvelačných nacistů stali po roce 1945 hodní Západní Němci a bývalí nacističtí důstojníci získali vysoké posty v rámci NATO, mohli bychom zjistit, že i Rusové byli vlastně vždy naši drazí spojenci, se kterými jsme se jen trochu kamarádsky škádli. Že ohrožení „demokracie“ (rozuměj, amerického světového řádu) ve skutečnosti přichází z ještě většího Východu, z Číny.

Uvidíme. Také se může stát, že ani Číňané neponechají nic náhodě. Krok za krokem budou dál postupovat po své strategické geopolitické linii pečlivě vytýčené snad až do roku 2100. Aby se pomstili za potupu, kterou třítisíciletá civilizace zažila při střetu se západním živlem v 19. století. Politicko-kulturní rozvrat a následné dekády občanských válek a nepokojů se s přestávkami odehrávaly v Číně až do 60. let 20. století. Čínské elity si to velmi dobře pamatují a přirozeně touží po nápravě.

Evropa však v obou případech zůstane tím slabým otloukánekem. Amerika i Čína nebudou mít chuť a ani potřebu obnovovat silného, nezávislého geopolitického hráče. Úlohou Evropy zůstane být konzument a plátce. Snahy jednoho rakouského malíře o spojení evropských vědomostí a nekonečných ruských zdrojů přírodního bohatství, na které později navázal jeden ruský vyškolený agent, vešly vniveč. Škoda. Evropě by přirozený svazek s Ruskem zajistil pozici, o kterou se dlouhodobě pokouší hrubou silou Amerika a měkkou silou Čína. Pozici neporazitelné světové velmoci a civilizace číslo jedna.

Toto je prozatím mizející sen. Čína a ani Trumpova Amerika si **evropsko-ruské** námluvy logicky nepřejí. Nejen stavba Nord Stream 2 však naznačila, že Rusko by o toto spojení zájem mělo. Ostatně, ruští geopolitičtí stratégové a kremelské špičky moc dobře vědí, že jejich

oblíbená carevna Kateřina II. Veliká, která se zasloužila o získání Krymu pro ruský stát, byla ve skutečnosti rodilá německá šlechtična. Rovněž nikoliv náhodou pracoval bývalý německý kancléř Schroeder donedávna pro Kreml (než ho dohnaly sankce) a nikoliv náhodou měl ruský lídr vřelý vztah i s dalším německým kancléřem, paní Merkel. O úzkém provázání německého byznysu a putinovského Ruska – které od začátku ukrajinské války odmítla opustit drtivá většina z téměř čtyř tisíc tam fungujících německých firem – ani nemluvě. Jenomže nulová reakce německého vedení na zničení strategicky důležitého plynovodu americkými tajnými službami Rusům ukázala, že má současná Evropa ruce svázané americkými okovy mnohem více, než se v Kremlu původně předpokládalo.

Dnes tolik skloňovaná evropská samostatnost se po inauguraci Trumpa v lednu 2025 projeví s největší pravděpodobností jen tím, na co bylo upozorněno už dříve: placením vyššího výpalného na udržování kontingentu amerických okupantů na evropském území a vyššími výdaji na naddimenzované vyzbrojování jinak kapacitně slabých evropských „vládních vojsk“ americkým vojenským vybavením. V domácí i zahraniční politice Evropy se bude i nadále postupovat pouze podle not dodaných od našich amerických soudruhů. Evropa a evropské finance budou nadále sanovat všechny americké vojensko-politické intervence po světě skrze mezinárodní (rozuměj, Amerikou založené) instituce a fondy, a přijímat uprchlíky ze zemí rozvrácených těmito intervencemi. Pouze v přístupu k Rusku se projeví vřelejší diplomacie a ústupky, z důvodu aktuálního proškrtání a přepsání amerického strategického geopolitického manuálu.

Čekají nás nádherné momenty „prozření“ našich dosavadních rusofobů a rusobijců. Klasické divadlo těch, kterým chybí páteř a vlastní názor. Tyto hloupé, bezcharakterní, bezpáteří loutky ovšem evropskou samostatnost a velikost nikdy neobnoví. Namísto nich musí Evropa vygenerovat inteligentní, nezávislé, hrdé, charismatické vůdce, kteří se nebojí jednat a rozhodovat samostatně, bez cizích not, pouze v zájmu **Evropy**, a mají sílu a vůli snášet všechna rizika s tím spojená. Držme si palce. Už včera bylo pozdě.

Psáno pro Délský potápěč